

Publicerad 2012-06-02 14:14 av Filosofen2

Själavård

Går ibland genom kyrkogården,
ser vilka fina stenar de ställt.
Orden och sakerna de vill
skapa minnen av.

Olika människoöden samlas på
en plats, olika tankar snurrar
runder.

Grips av hur många unga
som Gud tagit hem, känner
energierna.

Kärleken de kvarlevande
bär, fylls då de besöker
deras nära och kära.

Många vill bevara minnet
från förr, sätter en
trädgårdsmöbel, så de
kan sitta länge.

Alla vi vandra den
vägen någon gång,
när vet vi inte.

Tiden stannar, minnena
drar oss tillbaka till
då våra kära levde.

På något vis suddas
svåra minnen bort, för
att bara bevara det rena
och fina.

Aldrig glömmer vi er som
en gång vandrat här.
Då tiden är inne vi möts
igen i det nya rike ni

redan nått.

Astrid Lindgrens tankar
vandrade ofta till
dödsriket, där hon lade sina
sagor.

Bröderna Lejonhjärta
föddes då hon vandrade
genom kyrkogården, fann
ord som skapade sagan
om det goda mot det onda.

Nanginjala kan alla minnas,
med körsbärträden som stod
i blom, hästen Skorpan kunde
rida. Hostan som bara försvann
och han kunde simma.
Lika rädd var han modig.
Lika liten var han stor.

Låt oss tänka att Himlen är
just som Nanginjala. Låt oss
försonas med vår sorg.
Vi behöver dela den med
varann och minnas de
vackra små ord våra nära
och kära sagt.

Likt timglasets tunna sand,
går dagar vidare till
veckor, månader och år.
Våra nära och kära vi bär
i våra hjärtan lika mjukt som
deras själar är.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Filosofen2 med Poeter.se id #35739 innehar upphovsrätten